

TUŽILAŠTVO ZA ORGANIZOVANI KRIMINAL



Na osnovu odredbe čl. 222. i 224. Zakona o krivičnom postupku opštećeni Ilija Dević iz Beograda podnosi:

KRIVIČNU PRIJAVU

Protiv:

1. Vesne Popović, sudije Vrhovnog kasacionog suda
2. Zorane Delibašić, sudije Vrhovnog kasacionog suda
3. Gordane Komnenić, sudije Vrhovnog kasacionog suda

zbog osnovane sumnje da su, kao saizvršioc, u sudskom postupku pred Vrhovnim kasacionim sudom u predetu Rev. 1980/2019 po reviziji punomoćnika oštećenog, po kome su postupali, svesni nezakonitog postupanja, što su hteli, kao veće i to Vesna Popović kao predsednik veća, rukovilac evidencije sudske prakse u građanskom odeljenju Vrhovnog kasacionog suda, Zorana Delibašić kao član i izvestilac i Gordana Komnenić kao član veća, u nameri da Gradu Novom Sadu pribavi korist, a oštećenom Iliji Deviću da nanese štetu u iznosu preko 100 miliona evra, doneli nezakonitu presudu, pri čemu su na drugi način, prekršili zakone i pravila odlučivanja u revizijskom postupku, suprotno Poslovniku o uređenju i radu Vrhovnog kasacionog suda, pa su tako su:

- 1) suprotno Zakonu o zaštiti konkurencije („Sl. glasnik RS“ br. 79/2005), koji je važio u vreme zaključenja ugovora od 08.05.2006. godine između Grada Novog Sada i ATP „Vojvodine“ a.d. Novi Sad, odlučivao o povredama pravila konkurencije, u delu odlučivanja o monopolu kao jednom od oblika povrede konkurencije, i to u parničnom postupku iako se po navedenom Zakonu o zaštiti konkurencije o povredama konkurencije odlučuje isključivo po postupku propisanim tim zakonom i

isključivo od strane Komisije za zaštitu konkurencije, kao jedinog nadležnog organa za odlučivanje po tom pitanju;

- 2) suprotno Poslovniku o uređenju i radu Vrhovnog kasacionog suda i suprotno postojećoj jedinstvenoj sudskoj praksi, odlučili u postupku revizije, da bez promene ranije uspostavljene sudske prakse, i bez davanja obrazloženja za odstupanje od ranije jedinstvene sudske prakse da Vrhovni kasacioni sud nije nadležan da odlučuje po pravilima parničnog postupka o povredama pravila konkurencije, doneli su revizijsku presudu Rev. br. 1980/2019 od 21.01.2021. godine iako su pre donošenja ove presude na navedene okolnosti bili upozoreni od strane punomoćnika oštećenog, preko Zamenika Predsednika Vrhovnog kasacionog suda sudije Dragiše Slijepčevića, dopisom II Su -17 63/20 od 10.09.2020. godine i o čemu su imali saznanje;

Čime su počinili krivično delo kršenja zakona od strane sudije, javnog tužioca i njegovog zamenika iz čl. 360. st. 1. u vezi st. 3. KZ RS.

predlažem

da Tužilaštvo za organizovani kriminal

zatraži spise predmeta Rev. 1980/2019 kod Vrhovnog kasacionog suda, da izvrši proveru navoda krivične prijave iz predmeta, da pribavi izjave od postupajućih sudija i sudije Dragiše Slijepčevića, da izvrši uvid, u zahteve oštećenog u vezi primene Poslovnika o uređenju i radu Vrhovnog kasacionog suda, dopisa Zamenika Predsednika Vrhovnog kasacionog suda II Su -17 63/20 od 10.09.2020. godine, u priložene sudske odluke o isključivoj nadležnosti Komisije za zaštitu konkurencije u vezi odlučivanja o povredama pravila konkurencije, kao i da nakon izvršenih provera, pokrene odgovorajući postupak.

O B R A Z L O Ž E N J E

Nije sporno da je Vrhovni kasacioni sud nadležan da primenom pravila parničnog postupka odlučuje o reviziji koju je oštećeni Ilija Dević izjavio protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu Gž. 1556/18 od 09.10.2018. godine, što se i ne stavlja na teret prijavljenim licima. Međutim, nedopušteno je da u postupku odlučivanja po reviziji prijavljena lica, kao članovi sudskog veća koji su odlučili o izjavljenoj reviziji krše zakon u svojstvu postupajućih sudija na taj način što su revizijsku presudu zasnovali na kršenju zakona. U konkretnom

slučaju, kršenje zakona sastoji se u tome što je revizijska presuda Rev. br. 1980/2019 od 21.01.2021. zasnovana na navodu da je u korist tužioca uspostavljen monopolni položaj u obavljanju međugradskog i međumesnog autobusnog prevoza u Novom Sadu. U ovom delu prijavljena lica su postupali kao nenadležni organ, primenjujući pogrešna pravila postupka, jer je odlučivanje o monopolu, kao i o drugim povredama konkurencije isključivo nadležna Komisija za zaštitu konkurencije po pravilima postupka koja su propisana Zakonom o zaštiti konkurencije („Sl. glasnik RS“ br. 79/2005), koji je važio u vreme zaključivanja ugovora od 08.05.2006. godine. Prema čl. 2. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti konkurencije:

“Povredom konkurencije u smislu ovog zakona smatraju se **akti i radnje privrednih subjekata i drugih pravnih i fizičkih lica i ostalih učesnika na tržištu**, i to:

- 1) **sporazumi kojima se bitno sprečava, ograničava ili narušava konkurencija;**
- 2) zloupotreba dominantnog položaja;
- 3) koncentracija kojom se bitno sprečava, ograničava ili narušava konkurencija, pre svega stvaranjem, odnosno jačanjem dominantnog položaja na tržištu.

Bitno sprečavanje, ograničavanje ili narušavanje konkurencije iz stava 1. tač. 1) i 3) ovog člana procenjuje se, u zavisnosti od konkretnog slučaja, prema: stepenu i dinamici promena u strukturi relevantnog tržišta; ograničenjima i mogućnostima ravnopravnog pristupa tržištu novih konkurenata; razlozima za napuštanje tržišta od strane postojećih konkurenata; promenama kojima se ograničava mogućnost snabdevanja tržišta, stepenu pogodnosti nastalih za potrošače i drugim okolnostima od uticaja na povredu konkurencije.”

Prema čl. 7. istog Zakona:

Akti koji za cilj ili posledicu imaju ili mogu imati bitno sprečavanje, ograničavanje ili narušavanje konkurencije na relevantnom tržištu u smislu ovog zakona jesu sporazumi, ugovori, pojedine odredbe ugovora, izričiti ili prećutni dogovori, usaglašene prakse, odluke udruženja učesnika na tržištu (u daljem tekstu: **sporazumi**).

Sporazumi iz stava 1. ovog člana zabranjeni su i ništavi, a naročito sporazumi kojima se:

- 1) neposredno ili posredno utvrđuju kupovne ili prodajne cene ili drugi uslovi trgovine;
- 2) ograničava ili kontroliše proizvodnja, tržište, tehnički razvoj ili investicije;
- 3) dele tržišta ili izvori nabavke;
- 4) primenjuju nejednaki uslovi poslovanja na iste poslove sa različitim učesnicima na tržištu i time učesnike na tržištu dovode u nepovoljniji položaj u odnosu na konkurente;
- 5) uslovljava zaključenje sporazuma prihvatanjem dodatnih obaveza koje, s obzirom na svoju prirodu i trgovačke običaje i praksu, nisu u vezi sa predmetom sporazuma.

Prema čl. 31. st. 1. istog Zakona “Komisija je samostalna i nezavisna organizacija koja vrši javna ovlašćenja u skladu sa ovim zakonom.”

Prema čl. 35. st. 1. t. 1. istog Zakona: “Komisija je nadležna da rešava o pravima i obavezama učesnika na tržištu u skladu sa zakonom”.

Prema čl. 52. st. 1. istog Zakona: “U postupku pred Komisijom primenjuju se odredbe zakona kojim se uređuje opšti upravni postupak, ako drugačije nije propisano ovim zakonom.” Prema st. 2. istog člana: “Rešenje Komisije su konačna”, a prema st. 3.: “Protiv konačnog rešenja može se pokrenuti upravni spor pred nadležnim sudom.”

Da se o povredama konkurencije ne može odlučivati u parničnom postupku govori i presuda Vrhovnog kasacionog suda Prev. 246/2017 od 28.12.2017. godine u kojoj se navodi: “Tužilac ne može ostvariti zaštitu svog prava u određenoj parnici pozivanjem na diskriminatorne radnje tuženog u ugovornom odnosu parničnih stranaka, već to mora dokazati u posebnom postupku koji se vodi po odredbama Zakona o zabrani diskriminacije.... pravilno je stanovište nižestepениh sudova da tužilac u ovom postupku ne može ostvariti zaštitu svog prava pozivom na odredbu člana 103. Zakona o obligacionim odnosima zbog diskriminornih radnji tuženog. Da li postoje i u čemu se sastoje diskriminatorne radnje tuženog, tužilac mora dokazati u posebnom postupku koji se može sprovesti u skladu sa odredbama Zakona o zaštiti konkurencije (“Sl. glasnik RS” br. 22/2009).” U rešenju Vrhovnog kasacionog suda Rev. 4171/2018 od 04.04.2019. godine navodi se: “U smislu odredbi čl. 20, 21, 34, 38, 40. I 56. Zakona o zaštiti konkurencije (“Službeni glasnik RS” br. 51/2009 i 95/2013)

Komisija za zaštitu konkurencije je samostalna i nezavisna organizacija koja vrši javna ovlašćenja u skladu sa ovim zakonom, ima status pravnog lica i za svoj rad odgovara Narodnoj skupštini. Nadležna je da, između ostalog, prema pravilima opšteg upravnog postupka, rešava o pravima i obavezama učesnika na tržištu u skladu sa zakonom i određuju upravne mere u skladu sa ovim zakonom. U konkretnom slučaju tužilac je tužbom tražio da parnični sud utvrdi postojanje povrede konkurencije na tržištu Republike Srbije i da na osnovu utvrđenja takve povrede naloži tuženima prekid ponašanja za koje smatraju da predstavlja povredu konkurencije, odnosno zabranu ponavljanja istog ponašanja ... Za odluku o ovim zahtevima o povredi konkurencije isključivo je nadležna Komisija za zaštitu konkurencije u smislu odredaba Zakona o zaštiti konkurencije, a o prvilnosti i zakonitosti rešenja Komisije kojim je utvrđena povreda konkurencije odlučuje Upravni sud, za slučaj pokretanja upravnog spora, kako su to pravilno ocenili nižestepeni sudovi...”

Da se radi o gruboj povredi zakona (koji reguliše konkurenciju na tržištu) na štetu oštećenog vidi se i prema tome što ni nižestepeni sudovi, niti Vrhovni kasacioni sud prilikom odlučivanja o reviziji, odluke nisu doneli na osnovu izvedenih dokaza o relevantnom tržištu i učinjenoj povredi konkurencije, što je uvek bilo bitno za pravilnu primenu Zakona o zaštiti konkurencije. Tako je Vrhovni kasacioni sud u presudi Uzp. 390/2010(2) od 28.10.2011. godine naveo: “Ocenjujući zakonitost pobijane presude Vrhovni kasacioni sud nalazi da su osnovani navodi zahteva da je Upravni sud donošenjem presude bitno povredio pravila postupka i to povredom prava podnosioca na pravično suđenje, odnosno iznošenje dokaza i obrazloženu sudsku odluku, jer je u potpunosti prihvatio razloge osporenog rešenja koji su tužbom detaljno osporeni i u pogledu činjeničnog stanja i u pogledu materijalnog prava. Ovo stoga što su tužioci u tužbi isticali da Komisija za zaštitu konkurencije nije u smislu čl. 6. Zakona o zaštiti konkurencije, pravilno utvrdila šta predstavlja relevantno tržište...” Slično je navedeno i u presudi Vrhovnog kasacionog suda Uzp 458/2011 od 26.11.2012. godine u kojoj se navodi: “Tužbom je osporavano da relevantno geografsko tržište nije pravilno utvrđeno, jer ako po nalaženju Komisije ne postoji zamewivost kablovske i DTH distribucije, trebalo je utvrditi geografsko područje gde postoji mogućnost zamene, kao i ono geografsko područje gde ta mogućnost ne postoji. Takođe, navodima tužbe je ukazano da za utvrđivanje dominantnog položaja nisu primenjeni kriterijumi iz člana 16. stav 1. Zakona o zaštiti konkurencije, nit je u smislu istog člana stav 2. do 5. utvrživan tržišni udeo tužioca, jer nije utvrđeno da li tužilac može da posluje

nezavisno od drugih učesnika na tržištu, niti da li može da donosi poslovne odluke ne vodeći računa o poslovnim odlukama drugih učesnika na tržištu. Istaknuto je da s obzirom na to da nije pravilno utvrđeno postojanje dominantnog položaja i tržišta na kome takav položaj postoji, nije bilo moguće ni utvrđivanje zloupotrebe dominantnog položaja”.

Oštećeni Ilija Dević je u dopisu Vrhovnom kasacionom sudu od 28.08.2020. godine u skladu sa članom 35. st. 2. Poslovnika o uređenju i radu Vrhovnog kasacionog suda predložio održanje zajedničke sednice Građanskog odeljenja radi razmatranja spornih pitanja iz revizijskih predmeta Rev. 1980/19, Prev. 423/2019, Prev. 56/20 i Prev. 347/20, među kojima je pitanje eventualnog monopola u vezi rada autobuske stanice najvažnije. Vrhovni kasacioni sud je dopisom Zamenika Predsednika II Su -17 63/20 od 10.09.2020. godine odgovorio da nije prihvatio ovaj predlog, ali da je o njemu obavestio postupajuće sudije u sudskim većima koja odlučuju po označenim revizijskim predmetima. Oštećeni Ilija Dević je nakon toga dopisom od 15.10.2020. dodatno pojasnio razloge održavanja zajedničke sednice Građanskog odeljenja, ali na taj dopis se Vrhovni kasacioni sud nije dalje izjašnjavao.

Prema navedenom, prijavljena lica su znala za predlog oštećenog kojim je ukazao na raniji jedinstven i dosledno primenjivan stav Vrhovnog kasacionog suda o tome da se o povredi konkurencije odlučuje prema odredbama Zakona o zaštiti konkurencije, da je za utvrđivanje povrede isključivo nadležna Komisija za zaštitu konkurencije i da se o povredi odlučuje po pravilima postupka koja su propisana Zakonom o zaštiti konkurencije, a ne u parničnom postupku od strane parničnog suda, pa su svesni da je njihova odluka u revizijskom predmetu Rev. br. 1980/2019 suprotna Zakonu o zaštiti konkurencije, i to kako onom koji je važio u vreme zaključenja ugovora od 08.05.2006. godine (Zakon o zaštiti konkurencije „Sl. glasnik RS“ br. 79/2005), tako Zakona o zaštiti konkurencije koji je važio u vreme donošenja revizijske odluke (Zakon o zaštiti konkurencije, “Sl. glasnik RS” br. 22/2009, 95/2013), sa namerom prouzrokovanja štete oštećenom Iliji Deviću odbili reviziju koju je on izjavio protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu Gž. 1556/18 od 09.10.2018. godine i na taj način konačno odbili njegov zahtev za naknadu materijalne i nematerijalne štete u iznosu od preko 100 miliona evra u dinarskoj protivvrednosti. Podnosilac prijave posebno ukazuje da je predsednik sudskog veća sudija Vena Popović rukovilac evidencije sudske prakse u građanskom odeljenju Vrhovnog kasacionog suda, te da je po prirodi funkcije koju je obavljala u vreme

donošenja navedene revizijske odluke znala za jedinstven stav Vrhovnog kasacionog suda o nenadležnosti parničnog suda da odlučuje o povredi konkurencije, odn. o isključivoj nadležnosti Komisije za zaštitu konkurencije da odlučuje o povredama konkurencije i pravnim posledicama tih povreda, a da su ostala dva prijavljena lica sudija Zorana Delibašić i sudija Gordana Komnenić sudije u Vrhovnom kasacionom sudu sa dugogodišnjem iskustvom, pa samim tim i znanjem da parnični sud nije nadležan da u parničnom postupku, suprotno Zakonu o zaštiti konkurencije odlučuje o povredi konkurencije.

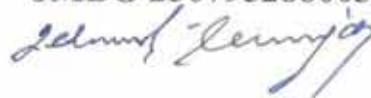
Posebno otežavajuća okolnost je što se protiv presude Vrhovnog kasacionog suda Rev. br. 1980/2019 od 21.01.2021. godine ne može izjaviti redovan ili vanredni prani lek, te ova presuda proizvodi konačne štetne pravne posledice za oštećenog Iliju Devića. Okolnost da je Vrhovni kasacioni sud najviša sudska instanca ne znači da on može diskreciono i arbitrarno odlučivati, odn. da može donositi sudske odluke suprotno zakonu.

Beograd, 03.11.2021.

Ilija Dević,

Beograd, Vile Ravijojle 9

JMBG 2507952880033



Dokazi:

- 1) Presuda Vrhovnog kasacionog suda Rev. br. 1980/2019 od 21.01.2021. godine
- 2) Presuda Vrhovnog kasacionog suda Prev. 246/2017 od 28.12.2017. godine
- 3) Rešenje Vrhovnog kasacionog suda Rev. 4171/2018 od 04.04.2019. godine
- 4) Presuda Vrhovnog kasacionog suda Uzp. 390/2010(2) od 28.10.2011. godine
- 5) Presuda Vrhovnog kasacionog suda Uzp 458/2011 od 26.11.2012. godine
- 6) Dopis oštećenog Vrhovnom Kasacionom sudu od 28.08.2020. godine
- 7) Dopis Zamenika Predsednika Vrhovnog kasacionog suda II Su -17 63/20 od 10.09.2020. godine
- 8) Dopis oštećenog Vrhovnom Kasacionom sudu od 15.10.2020. godine

ВИШИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено	Рно _____
Обично дана _____	_____
Примерак _____	прилог _____
	
ПРИМЉЕНО	09. 2021
Република Србија Београд	
Тајна _____ Без таксе _____ Динара _____ Број Рсн 1980/2019 Потпис _____ Време: 21.01.2021. године	

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато поштом	време _____
Лично	Пример _____
ПРИМЉЕНО	20. 09. 2021
Пришло _____	Прилог _____
Примљено таксе _____	дин.
Манах таксе _____	дин. Потпис _____
БРОЈ	20 _____

04. 10. 2021

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца Илије Девлића из Београда, кога заступа Добрић Владимир, адвокат из Београда, против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр.1556/18 од 09.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр.1556/18 од 09.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду II бр.249/2011 од 27.12.2017. године, првим ставом изреке, одбијен је приговор литиспенденције. Другим ставом изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 15.940.056.654,10 динара, са законском затезном каматом на износ од 13.454.098.934,08 динара, почев од 01.01.2017. године до исплате, трошкове парничног поступка по ТТ колико буду износили као и накнаду на основу нематеријалне штете у износу од 20.000.000,00 динара, а по основу повреде угледа и части 30.000.000,00 динара, односно укупно 50.000.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 3.036.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж бр.1556/18 од 09.10.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде доведене у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...55/2014), и закључио да ревизија није основана.

У образложењу своје одлуке другостепени суд се погрешно позвао на одредбе сада важећег ЗПП, конкретно 374. став 2. тачка 1, 2. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, што није било од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у поступку у смислу члан 361. став 1. ЗПП.

У спроведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 362. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд нази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходно доношењу правноснажне пресуде Агенција за приватизацију Републике Србије и тужилац су закључили уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције у Београду, дана 30.07.2004. године, којим је у складу са Законом о приватизацији и Уредбом о продаји капитала и имовине јавном аукцијом, Агенција продала 70% друштвеног капитала субјекту приватизације друштвено Аутотранспортном предузећу „Војводина“ Нови Сад на аукцији одржаној дана 27.07.2004. године. Део од 30% укупног износа капитала субјекта је пренет на запослене без накнаде. Друштвени капитал субјекта је процењен на 264.822.000,00 динара а купац је купио друштвени капитал по цени од 290.000.000,00 односно 3.975.603,50 евра, према курсу евра на дан 30.07.2004. године. Уговорена је исплата цене у шест једнаких годишњих рата у динарској противвредности. Годишња рата износила је 662.600,58 евра. Купац је обавезан да инвестира у субјекте приватизације у основна средства, да током пет година обезбеди континуитет пословања предузећа у основној делатности за које је регистровано, одређена су ограничења за продају основних средстава субјекта, а обавезан је и да врати национализовану имовину која је у саставу субјекта приватизације. Сходно одредбама уговора, уговорне стране су закључиле дана 05.08.2004. године уговор о инвестиционом улагању, којим се купац, тужилац у овом поступку обавезао да инвестира у друштвено предузеће „Војводина“ Нови Сад у року од 12 месеци са износом од 74.207.000,00 динара у основна средства. Уговорена су средства обезбеђена а наведена улагања су извршена према потврди овлашћеног ревизора и тиме је обавеза тужилаца као купца из уговора о продаји друштвеног капитала који се односи на инвестициона улагања у целини извршена.

Тужилац је као директор АТП „Војводина“ АД Нови Сад упутио писмо о својим намерама градоначелнику Града Новог Сада Маји Гојковић, дана 01.02.2005. године и обавестио је Град да је предузеће сачинило план да се на парцели број 3351 и 3352/1 изгради аутобуска станица за међумесни, међурепублички и међународни саобраћај, бензинска станица, паркинг простор за аутобусе, такси возила, путничка возила, управа зграда, службе за технички преглед, периферија, хотел и продајни центар и сервис „Стре“ и „Мерцедес“ за Србију и Црну Гору. Градоначелник и градско веће Новог Сада су 10.02.2005. године донели закључке према којима је задужен ЈП „Завод за изградњу града“ да у име Града координира послове из надлежности Завода, а ради реализације идејног пројекта за изградњу аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, као и да обезбеди израду саобраћајне студије која ће показати оправданост локације комплекса АТП „Војводина“ са становама постојећих и нових

саобраћајних коридора за јавни саобраћај. Дата је сагласност за израду технолошког пројекта ауто базе и ауто станице за АТП „Војводина“. Град, односно градоначелник и АТП „Војводина“ су закључили Уговор дана 08.05.2006. године којим су уредили међусобна права и обавезе у погледу обезбеђења нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП Војводина, чиме ће се створити услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаце на локацији у садашњем међумесне аутобуске станице као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. Уговорнице су сагласне да АТП „Војводина“ сопственим средствима изгради објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору радне зоне „Север 2“ на парцели 33.51 КО Нови Сад I на земљишту чији је корисник. Град се обавезао да након што АТП „Војводина“ добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице, регулише аутобуски саобраћај и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом. У допису од 20.07.2005. године, сачињеном поводом прихватања писма о намерама АТП „Војводина“ градоначелник је закључио да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера, да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице провести након изградње објекта аутобазе и ауто станице на парцелама 3351 и 3352/1 КО Нови Сад I, на којима ће се наставити обављање делатности међуградске станице на новој локацији.

Према генералном плану Града Новог Сада до 2021. године планиране су две локације међумесне аутобуске станице и то једна код Железничке станице и друга на парцели 3351 КО Нови Сад I, у радној зони Север I. Скупштина града је на седници од 03.03.2006. године донела одлуку: локација међуградске аутобуске станице и приградског терминала, у којој се наводи да ради измештања приградског терминала са рибље пијаце на локацији садашње међуградске аутобуске станице, међуградска станица ће се градити на простору радне зоне Север 2 на парцели 33,51 КО Нови Сад. Дана 28.02.2007. године, Градска управа за урбанизам и стамбене послове је донела решење којим је издата употребна дозвола за прву фазу комплекса Аутотранспортног предузећа са двонаменским склоништем, перонима и настарешницом, паркинг простором на углу Светандрејског пута и Пута Новосадског партизанског одреда на кп бр.3351 КО Нови Сад I. Градска управа за саобраћај и путеве је одредила да је за међумесним и међународним саобраћајем почетно и крајње стајалиште нова аутобуска станица и одредила да се стара аутобуска станица на Бул. Јаше Томића 6, користи искључиво за приградски превоз путника. Градска управа за инспекцијске послове је донела закључак којим је наложено ГСП да поступи по решењу којим му је наложено да аутобуску станицу на Бул. Јаше Томића бр.6, стави у функцију аутобуског терминала искључиво за приградски превоз путника.

АТП „Војводина“ је започела са обављањем делатности пружања станичних услуга, али делатност није испунила очекиване резултате, јер се међумесни и међуградски превоз и даље обављао са поласцима и доласцима преко старе аутобуске станице. Иако је то била уговорена обавеза, да омогући измештање саобраћаја на нову станицу, тужени је није испунио. Дотадашња станица није престала са радом, а рад нове није био у очекиваном обиму. То се одразило на послове резултата АТП „Војводине“ која је пословала са губитком. Пословни приходи су 2008. године били мањи за 70% у односу на 2007. Имајући у виду однос укупних обавеза и вредности обртне и сталне имовине, привредно друштво је постало несолвентно и презадужено у високом степену. Истовремено тужилац је према уговору о продаји друштвеног

капитала од 30.07.2004. године имао обавезу да исплати цену шест годишњих рата, а исплатио је четири рате, с тим што пету и шесту рату није исплатио ни у накнадно остављеним роковима. АТП „Војводина“ није испунила обавезе ни из Социјалног програма. Како купац није испунио обавезе, Агенција за приватизацију је Одлуком од 23.12.2008. године, констатовала да се Уговор о продаји друштвеног капитала поводом јавне аукције субјекта приватизације АТП „Војводина“ АД сматра раскинутим због неиспуњења, истеком накнадно остављеног рока, у складу са чланом 41. Закона о приватизацији. Агенција је донела одлуку о преносу капитала АТП „Војводина“ из Новог Сада Акцијском фонду дана 12.01.2009. године, у износу од 70% друштвеног капитала предузећа.

АТП „Војводина“ АД је поднело тужбу Трговинском суду у Новом Саду против Републике Србије, Града Новог Сада и ЈГСП Нови Сад, ради накнаде штете, због неизвршења уговорних обавеза, у ком поступку је тужилац учествовао као умешач. Захтев је одбијен. Пресудом Привредног апелационог суда потврђена је пресуда у односу на Републику Србију и ЈГСП Нови Сад, а укинута је у односу на Град Нови Сад. Након тога је Привредни суд донео првостепену пресуду којом је обавезао Град Нови Сад да тужиоцу АТП „Војводина“ АД исплати дуг и трошкове поступка. Привредни апелациони суд је ову пресуду потврдио.

Пресудом Врховног касационог суда Рев бр.58/2013 и Пзз 1/2013 од 09.05.2013. године преиначене су првостепена и другостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев јер су обе уговорне стране по мишљењу Врховног касационог суда биле несавесне.

Решењем Трговинског суда Ст 27/08 од 15.12.2008. године, покренут је поступак стечаја над АТП „Војводина“ АД Нови Сад. Дана 29.06.2011. године, стечајни управник је поднео план реорганизације. Назив субјекта је брисан и уписан нови назив Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД Нови Сад са седиштем у Новом Саду.

Тужилац је био власник фирме „Мансоор“ ДОО и „Мансоор агар“ ДОО Београд у коме је био оснивач са 100% удела, над којим је отворен стечај. Ове фирме су као јемци гарантовали за враћање кредита по уговорима о кредитима, које је АТП „Војводина“ АД Нови Сад закључивала са банкама. Гаранције су обухватиле непокретности у власништву тих фирми у Београду и Крчедину. Поред тога, тужилац је лично својом имовином гарантовао као јемац враћање кредита по уговорима које је АТП „Војводина“ АД Нови Сад закључивала са банкама. И ове непокретности су продате ради враћања дуга из уговора о кредиту. Тужилац је био и јемац за кредите узете за потребе АТП „Војводина“ АД Нови Сад код Чачанске банке, због чега је одређено извршење над његовим непокретностима у Новом Сланкамену. Ове фирме тужиоца отишле су стечај услед немогућности сервисирања дугова.

Тужилац је поднео пријаву потраживања против стечајног дужника АТП „Војводина“ АД Нови Сад, дана 30.01.2009. године по уговору о јемству. Поднео је и тужбу Привредном суду у Новом Саду против АТП „Војводине“ у стечају, ради утврђивања основаности потраживања. Захтев је правноснажно одбијен, али је у поступку пред истим судом утврђено потраживање фирме тужиоца „Мансоо Агар“ ДОО Београд.

Привредни апелациони суд је у предмету по тужби тужиоца ЈГСП против тужених Града Новог Сада и АТП „Војводина“ АД Нови Сад, донео пресуду којом је утврђено да је ништава одредба уговора закључена између тужених од 08.05.2006. године којим је одређено да ће се обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице створити услови за измештање приградског термина са рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице као и услови за њено измештање на нову локацију у складу са генералним планом. Ревизија туженог АТП „Војводина“ у овом спору је одбијена.

Тужилац у овом спору потражује изгубљену добит од пословања аутобуске станице од 01.03.2007. године до 31.12.2014. године у износу од 1.712.225.206,71 динар са каматом у износу од 981.091.311,78 динара на дан 01.04.2015. године. Ова изгубљена добит обухвата добит од пословања станице, прихода од полазака аутобуса, од закупа, изнајмљивања рекламног простора, док је очекивана добит од пословања сервиса за период од 01.03.2007. године до 31.12.2014. године 417.382.000,00 динара односно 3.475.275 евра. Утврђен је и очекивани приход предузећа „Мансоор“ ДОО. Тужилац потражује штету од продатог земљишта и закупнину за пољопривредно земљиште у Новом Сланкамену за период од 01.03.2007. године до вештачења 05.05.2017. године у Новом Сланкамену за период од 01.03.2007. до дана вештачења 05.05.2017. године у износу од 18.639.084 евра и због неиздавања земљишта у Крчедину у износу од 138.361,20 евра.

Одлучујући о уставној жалби Уж 4892/10 од 20.10.2015. године, АТП „Војводина“ АД и овде тужиоца Уставни суд је одбио уставну жалбу изјављену против пресуде Врховног касационог суда Прев 58/2013 и Пзз 1/2013 од 09.05.2013. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да је тужбени захтев неоснован. За своје одлуке нижестепени судови су дали потпуне и јасне разлоге које као правилне и на закону засноване прихвата и ревизијски суд.

Другостепени суд је оцењујући наводе жалбе у образложењу своје одлуке оценио све битне наводе који су од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у поступку, па су неосновани ревизијски наводи да је у поступку пред другостепеним судом почињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП.

Тужилац се у ревизији позива на легитимна очекивања у погледу стицања добити коју би остварио извршењем Генералног плана Града Новог Сада о отварању Аутобуске станице међуградске и међумесне коју је изградио, позивајући се на случајеве “Koreckivs Slovačka” представка број 44912/98 од 28.09.2014. године и „Dushevavvs Rusija” представка број 7997/10 од 06.12.2011. године и Одлуке Европског суда за људска права у Стразбуру у овим предметима, али оне су без утицаја на доношење другачије одлуке у овом поступку јер се не заснивају на битно истом чињеничном стању и правном основу. Напротив, у пресуди „Gladviševa protiv Rusije“ суд се позива на члан 8. Европске конвенције, а не на факултативни Протокол број 1 уз Европску конвенцију.

Одредбом члана 14. Закона о облигационим односима – ЗОО, прописано је да се у заснивању облигационих односа не могу установљавати права и обавезе којима се за било кога ствара или искоришћава монополски положај на тржишту (забрана стварања и искоришћавања монополског положаја).

Супротно наводима ревизије тужилац није доказао постојање узрочно-последичне везе између штете коју трпи и радњи туженог да би тужени био у обавези да доказује да је штета настала без његове кривице (намера или крајња непажња).

Инсистирањем на реализацији Генералног плана, тако да међународни и међуградски превоз обавља искључиво предузеће у власништву тужиоца супротно члану 14. у вези са чланом 103. ЗОО, тужилац се доводи у монополски положај у односу на друга предузећа која се баве међуградским и међумесним превозом у Граду Новом Саду, па је правилан закључак нижестепених судова, да би извршење такве обавезе и досуђивање накнаде штете било противно принудним прописима, пре свега Уставу (члан 84.) и закону.

Тужилац је лице које се бави привредном делатношћу, па му одредбе члана 14. Закона о облигационим односима нису могле остати непознате, због чега је ступајући у преговоре са Градом Новим Садам, о изградњи аутобуске станице од које би искључиво његово предузеће убирало профит, знао, односно морао знати да се тиме ствара монополски положај, па је сагласно члану 192. ЗОО, својим радњама допринео настанку штете.

На основу изложеног, а како тужилац у ревизији понавља наводе које је истицао у жалби, које су већ биле предмет савесне и брижљиве оцене другостепеног суда, Врховни касациони суд је одбио као неосновану ревизију туженог и донео одлуку као у изреци пресуде применом члана 405. ст. 1. и 2. ЗПП.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић



UTVRĐIVANJE DISKRIMINATORSKOG POSTUPANJA

Zakon o zabrani diskriminacije

član 41

- Tužilac ne može ostvariti zaštitu svog prava u određenoj parnici pozivanjem na diskriminatorne radnje tuženog u ugovornom odnosu parničnikih stranaka, već to mora dokazati u posebnom postupku koji se sprovodi po odredbama Zakona o zabrani diskriminacije.

Iz obrazloženja:

"Vrhovni kasacioni sud je stanovišta da su nižestepeni sudovi osnovano odbili deo tužbenog zahteva za utvrđenje ništavosti spornih ugovornih odredbi bliže određenih u izreci prvostepene odluke. Tim odredbama je utvrđen način određenja plana prodaje i nabavke robe tuženog od strane tužioca za svaku poslovnu godinu pojedinačno, te regulisan odnos parničnikih stranaka po pitanju ambalaže u kojoj je vršena isporuka piva. Tužilac je sve uslove propisane tim ugovornim odredbama u celosti prihvatio. Šta više, on je tako ustanovijene obaveze i izvršavao. Stoga, iako se radi o određivom načinu utvrđenja obaveza nema sumnje da su spornim ugovornim odredbama ustanovljeni primenljivi i nesporni kriterijumi za ispunjenje tužiocevih obaveza prema tuženom. S tim u vezi, pravilno je i stanovište nižestepenih sudova da tužilac u ovom postupku ne može ostvariti zaštitu svog prava pozivom na odredbu člana 103. Zakona o obligacionim odnosima zbog diskriminatornih radnji tuženog. Da li postoje i u čemu se sastoje diskriminatorne radnje tuženog tužilac mora dokazati u posebnom postupku koji se može sprovesti u skladu sa odredbama Zakona o zabrani diskriminacije ("Službeni glasnik RS" broj 22/2009). Saglasno odredbi člana 41. tog zakona tužilac je mogao tužbom tražiti da se utvrdi diskriminatorno postupanje tuženog u ugovornom odnosu parničnikih stranaka. Tužilac to nije učinio. On je samo pokrenuo postupak pred Konkurencijskim vijećem BiH u kome je doneto rešenje broj... od 20.11.2013. godine kojim je pravosnažno utvrđeno da je tuženi u ovom sporu odbijanjem potpisivanja kupoprodajnog ugovora za 2012. godinu sa tužiocem zloupotrebio dominantni položaj na tržištu distribucije i prodaje piva na teritoriji Republike Srpske, zbog čega je tuženom izrečena novčana kazna od 430.000,00 KM. S tim u vezi, pravno je neutemeljeno i pozivanje tužioca na odredbu člana 10. Zakona o zaštiti konkurencije ("Službeni glasnik RS" 51/2009 i 95/2013). Naime, tačno je da je odredbom člana 10. stav 3. tog zakona ustanovljena sankcija ništavosti za restriktivne sporazume zaključene između učesnika na tržištu. Međutim, odredbom stava 2. tog zakona propisani su slučajevi postojanja restriktivnih sporazumnih odredbi, odnosno ugovora. To su: 1) neposredno ili posredno utvrđenje kupovne ili prodajne cene ili drugih uslova trgovanja; 2) ograničenje i kontrola proizvodnje, tržišta, tehničkog razvoja ili investicija; 3) primena nejednakih uslova poslovanja u odnosu na različite učesnike na tržištu, čime se učesnici na tržištu dovode u neravnopravni položaj u odnosu na konkurente; 4) uslovljavanje prihvatanja ugovora ili sporazuma prihvatanjem dodatnih obaveza koje s obzirom na svoju prirodu i trgovačke običaje i praksu nisu u vezi sa predmetom sporazuma i 5) podele tržišta ili izvora nabavke. Tužilac nije u sprovedenom postupku ukazao na postojanje bilo kog od navedenih zakonskih uslova koji bi predstavljali osnov za utvrđenje da su osporene ugovorne odredbe restriktivne prirode koje imaju za cilj ili posledicu značajno ograničenje, narušavanje, ili sprečavanje konkurencije na teritoriji Republike Srbije. Šta više, i u slučaju da neka od predviđenih situacija propisanih odredbom člana 10. stav 2. Zakona o zaštiti konkurencije

postoji, ona nije primenljiva u spornom odnosu pamičnih stranaka. Ovo iz tog razloga što se njihovo poslovanje odvijalo na teritoriji Republike Srpske, a ne na teritoriji Republike Srbije. Tužilac se u tužbi i tokom postupka pozivao samo na neodređenost spornih ugovornih odredbi, što je po njegovom stanovištu bio i pravni osnov za utvrđenje njihove ništavosti pozivom na odredbu člana 103. Zakona o obligacionim odnosima. Međutim, tužilac nije pružio relevantne dokaze u prilog takve tvrdnje. Naprotiv, u toku prvostepenog postupka je pravno relevantno utvrđeno da su propisani kriterijumi u spornim ugovornim odredbama u celosti primenjeni tokom trajanja ugovornog odnosa pamičnih stranaka. Stoga je drugačije revizijsko ukazivanje, kao i pozivanje na odredbu člana 10. Zakona o zaštiti konkurencije Republike Srbije kao osnova ništavosti spornih ugovornih odredbi pravno neutemeljeno."

(Presuda Vrhovnog kasacionog suda, Prev 246/2017 od 28.12.2017. godine)



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4171/2018
04.04.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца Удружења ... "АА" са седиштем у ..., чији је пуномоћник Слободан Доклестић, адвокат из ..., против тужених ББ, ..., ВВ, ... и ГГ, ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислав Марић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 1370/18 од 01.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 04.04.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 1370/18 од 01.03.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П 4834/17 од 15.12.2017. године, овај суд се огласио апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, у ставу првом, другом, трећем, четвртном и седмом петитума тужбеног захтева, па је у том делу тужба тужиоца одбачена. Ставом другим изреке одбачена је тужба у ставу петом петитума, као преурањена и у ставу шестом петитума тужбеног захтева, као неразумљива.

Допунским решењем Вишег суда у Београду П 4834/17 од 21.12.2017. године одбачен је предлог за одређивање привремене мере обезбеђења новчаног потраживања, којим је тражено да се наложи туженима да без одлагања прекину и обуставе примену вишестраних међубанкарских провизија код плаћања "... кредитним и платним картицама и "... и "... дебитним картицама у Републици Србији, осим уз изричито и унапред прибављено одобрење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, у складу са чланом 12. Закона о заштити конкуренције (појединачно изузеће од забране).

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 1370/18 од 01.03.2018. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе тужиоца и потврђено је решење Вишег суда у Београду П 4834/17 од 15.12.2017. године, у ставу првом изреке, као и у делу става другог изреке којим је одбачена тужба у погледу одлучивања о ставу шестом петитума и допунско решење Вишег суда у Београду П 4834/17 од

21.12.2017. године. Ставом другим изреке укинута је решење Вишег суда у Београду П 4834/17 од 15.12.2017. године, у делу става другог у ком је одбачена тужба у погледу одлучивања о ставу петом петитума.

Против наведеног другостепеног решења, у правноснажном делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени су поднели одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијаног решења, у смислу члана 408. у вези члана 420. став 1. и 6. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према стању у списима, тужилац је 21.08.2017. године поднео тужбу ради утврђења и накнаде штете, изазване противправним понашањем тужених који су, кршећи прописе о заштити конкуренције и заштити потрошача проузроковали значајне штетне последице у интересу потрошача у Републици Србији. Тужбеним захтевом је тражено да се утврди да су тужени у периоду од 22.05.1992. године до дана доношења пресуде спроводили противправно понашање које ограничава конкуренцију на тржишту Републике Србије, које је супротно члану 10. Закона о заштити конкуренције Републике Србије, тиме што су утврдили минималну цену коју трговци - малопродавци у Републици Србији морају платити својим банкама прихватиоцима, ради прихватања плаћања платним картицама у њиховим малопродајним објектима путем утврђивања минималних вишестраних међубанкарских провизија код плаћања „...“ брендираним потрошачким кредитним и платним картицама и „...“ и „...“ дебитним картицама. Даље је тражено да се туженима наложи да, без одлагања, прекину понашање које представља повреду Закона о заштити конкуренције, да им се наложи да не смеју да понове понашање које представља повреду Закона о заштити конкуренције нити да предузму било које друго понашање које има исти или једнак циљ или ефекат, а нарочито да утврђују или дефинишу вишестране међубанкарске провизије за плаћање платним картицама, осим уз изричито унапред прибављено одобрење Комисије за заштиту од конкуренције Републике Србије или Народне банке Србије. Тражено је да се наложи Народној банци Србије да, без одлагања, обавести све банке и платне установе у Србији о пресуди и налазима које садржи, те да обезбеди спровођење пресуде од стране свих банака и платних установа у Републици Србији. Тражено је и да се обавезу тужени да као солидарни дужници плате на посебан наменски рачун тужноца, на име накнаде штете потрошачима у Републици Србији, износ од 6.000.000,00 динара, по основу накнаде штете коју су тужени проузроковали потрошачима у Републици Србији спровођењем незаконитог понашања које је проузроковало увећање нивоа малопродајних цена у Србији, јер су трговци- малопродавци поднели додатни трошак прекомерних

трговачких накнада које плаћају банкама ради прихватања плаћања платним картицама на потрошаче кроз подизање нивоа њихових малопродајних цена. Тражено је да се наложи пословној банци код које је отворен посебан наменски рачун да по пријему средстава из члана 5. петитума након исплате пуномоћницима адвокатске награде и накнаде трошкова у складу са уговором закљученим са тужиоцем, у складу са заједничком инструкцијом тужиоца и министарства Републике Србије надлежног за послове финансија или заштиту потрошача у Републици Србији, изврши исплату свих средстава са посебног наменског рачуна, са припадајућим каматама, свим пунолетним држављанима Републике Србије, који су уписани у бирачки списак у тренутку исплате у подједнаким износима. Такође је тражено да се обавезу тужени да, као солидарни дужници, о свом трошку објаве увод и изреку пресуде, без икаквог коментара и без одлагања у првом наредном издању листа "...“ по правноснажности пресуде. Тужилац је у тужби поставио и предлог за одређивање привремене мере обезбеђења новчаног потраживања, којом би се наложило туженима да без одлагања прекину и обуставе примену вишестраних међубанкарских провизија код плаћања "...“ кредитним и платним картицама и "...“ и "...“ дебитним картицама у Републици Србији, осим уз изричито и унапред прибављено одобрење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, у складу са чланом 12. Закона о заштити конкуренције (појединачно изузеће од забране).

Код оваквог стања ствари, правилно су нижестепени судови применом одредби чланова Закона о заштити конкуренције, цитираних у образложењу првостепеног решења, оценили да је суд апсолутно ненадлежан за одлучивање о захтевима постављеним у ставовима првом, другом, трећем, четвртном и седмом петитума тужбе и да последично суд није надлежан да одлучи о предложеној привременој мери, као и да је тужба у ставу шестом петитума неразумљива, због чега су тужба у наведеном делу и предлог за одређивање привремене мере, применом одредби чл. 16. став 2. и 101. став 5. у вези члана 293. ЗПП, одбачени.

У смислу одредби чл. 20, 21, 34, 38, 40. и 56. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“ бр. 51/2009 и 95/2013) Комисија за заштиту конкуренције је самостална и независна организација која врши јавна овлашћења у складу са овим законом, има статус правног лица и за свој рад одговара Народној скупштини. Надлежна је да, између осталог, према правилима општег управног поступка, решава о правима и обавезама учесника на тржишту у складу са законом и одређује управне мере у складу са овим законом.

У конкретном случају тужилац је тужбом тражио да парнични суд утврди постојање повреде конкуренције на тржишту Републике Србије и да на основу утврђења такве повреде наложи туженима прекид понашања за које сматрају да представља повреду конкуренције, односно забрану понављања истог понашања, да на основу повреде наложи Народној банци предузимање мера ради спречавања повреде конкуренције, објављивање пресуде којом се утврђује повреда конкуренције, као и да одреди привремену меру којом би се спречило наступање ненадокнадиве штете услед предузимања аката повреде конкуренције.

За одлуку о овим захтевима о повреди конкуренције искључиво је надлежна Комисија за заштиту конкуренције у смислу одредаба Закона о заштити конкуренције, а о правилности и законитости решења Комисије којим је утврђена

повреда конкуренције одлучује Управни суд, за случај покретања управног спора, како су то правилно оценили нижестепени судови.

Правилно је оцена нижестепених судова да је тужба неразумљива у делу којим је тражено да се наложи пословној банци, код које је отворен посебан наменски рачун, да по пријему средстава из члана 5. петитума, након исплате пуномоћницима адвокатске награде и накнаде трошкова у складу са уговором закљученим са тужиоцем, у складу са заједничком инструкцијом тужиоца и министарства Републике Србије надлежног за послове финансија или заштиту потрошача у Републици Србији, изврши исплату свих средстава са посебног наменског рачуна, са припадајућим каматама, свим пунолетним држављанима Републике Србије, који су уписани у бирачки списак у тренутку исплате у подједнаким износима.

И по оцени Врховног касационог суда, тужба у погледу овог захтева не садржи број рачуна са кога треба да се врши исплата, број рачуна на који треба да се врши уплата, не садржи одређене, односно одредиве износе које тужилац потражује, не садржи ни назив банке којој треба дати налог за пренос средстава, а није ни одређено лице од кога се престација тражи у корист трећих лица која нису странке у спору, нити је тужилац доставио доказ да је овлашћен да поднесе тужбу у име свих лица у чију корист тражи извршење, због чега је тужба и у овом делу захтева одбачена.

Неосновани су наводи ревизије да осим суда у парничном поступку, не постоји други орган у Републици Србији који је надлежан да одлучује о повредама конкуренције на тржишту, а нарочито не да је Комисија за заштиту конкуренције искључиво надлежна за поступање и одлучивање о таквом захтеву. Ово због тога што је напред наведеним одредбама Закона о заштити конкуренције предвиђена искључива надлежност Комисије да одлучује о повредама конкуренције, одредбама чланова 33.-70. истог Закона су прописана правила о покретању поступка испитивања повреде конкуренције пред Комисијом и правила о поступку одлучивања о поднетим пријавама, а одредбама чл. 71-73. истог Закона су прописана правила о надлежности Управног суда за испитивање законитости коначног решења Комисије.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1, у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

APSOLOTNA NENADLEŽNOST SUDA ZA
UTVRĐIVANJE POSTOJANJA POVREDE
KONKURENCIJE NA TRŽIŠTU

Zakon o zaštiti konkurencije

čl. 21 i 38

- Sud nije nadležan da utvrdi postojanje povrede konkurencije na tržištu Republike Srbije i da na osnovu utvrđenja takve povrede naloži tuženima prekid ponašanja koje predstavlja povredu konkurencije, odnosno zabranu ponavljanja istog ponašanja i da na osnovu povrede naloži Narodnoj banci preduzimanje mera radi sprečavanja navodne povrede konkurencije, jer je reč o nadležnosti Komisije za zaštitu konkurencije, u smislu odredaba Zakona o zaštiti konkurencije.

Iz obrazloženja:

"Pravilno je prvostepeni sud zaključio da je apsolutno nenadležan za odlučivanje o zahtevima postavljenim u stavovima prvom, drugom, trećem, četvrtom i sedmom pelituma tužbe. Utvrđenje činjenice da su određeni privredni subjekti sprovodili protivpravno restriktivno ponašanje koje ograničava konkurenciju na tržištu Republike Srbije, suprotno odredbama Zakona o zaštiti konkurencije Republike Srbije, nalaganje licima koja narušavaju konkurenciju da bez odlaganja prekinu ponašanje koje predstavlja povredu Zakona o zaštiti konkurencije, nalaganje zabrane ponavljanja ponašanja koje predstavlja povredu Zakona o zaštiti konkurencije ili preduzimanje bilo kog drugog ponašanja koje ima isti ili jednak cilj ili efekat, nalaganje Narodnoj banci da bez odlaganja obavesti sve banke i platne ustanove u Srbiji o odluci i nalogima koje sadrži u pogledu povrede prava konkurencije, te da obezbedi sprovođenje odluke koja za predmet ima utvrđenje povrede prava konkurencije od strane svih banaka i platnih ustanova u Srbiji, odlučivanje o obavezama objavljivanja odluke kojom se utvrđuje povreda prava konkurencije u javnom glasilu, predstavlja isključivu nadležnost Komisije za zaštitu konkurencije čiji su položaj i nadležnost uređeni članovima 20 i 21 Zakona o zaštiti konkurencije ("Službeni glasnik RS" br. 51/2009 i 95/2013).

U smislu člana 20 Zakona o zaštiti konkurencije komisija je samostalna i nezavisna organizacija koja vrši javna ovlašćenja u skladu sa ovim zakonom. Komisija ima status pravnog lica i odgovara za svoj rad Narodnoj skupštini.

U smislu člana 21 Zakona o zaštiti konkurencije komisija je nadležna da, između ostalog, rešava o pravima i obavezama učesnika na tržištu u skladu sa zakonom i određuje upravne mere u skladu sa ovim zakonom.

Članom 38 Zakona o zaštiti konkurencije stavom prvim propisano je da o povredi konkurencije komisija donosi rešenje, a stavom trećim navedenog člana predviđeno je da je sastavni deo rešenja kojim je utvrđena povreda konkurencije - odluka o meri zaštite konkurencije, odnosno druga upravna mera koju određuje komisija u skladu sa ovim zakonom. Stavom četvrtim istog člana Zakona o zaštiti konkurencije propisano je da je rešenje komisije konačno, a protiv njega

se može pokrenuti upravni spor. Stavom petim navedenog člana predviđeno je da o pitanjima u vezi sa privremenim merama komisija donosi zaključak.

Članom 56 Zakona o zaštiti konkurencije koji nosi naslov "Privremene mere" predviđeno je da komisija može zaključkom da naloži prestanak vršenja određenih radnji ili primene akta, odnosno obavezu preduzimanja radnji kojima se sprečavaju ili otklanjaju njihove štetne posledice. Zaključak, protiv koga je dopuštena posebna žalba, donosi predsednik komisije, a po žalbi protiv zaključka odlučuje Savet. Privremene mere mogu trajati do donošenja rešenja u tom postupku.

Članom 40 navedenog zakona predviđen je način objavljivanja rešenja kojim je utvrđena povreda konkurencije.

Članom 29 Zakona o uređenju sudova ("Službeni glasnik RS" br. 116/2008... 113/2017) propisano je da Upravni sud sudí u upravnim sporovima.

Dakle, iz navedenih odredaba Zakona o zaštiti konkurencije proizilazi da je Komisija za zaštitu konkurencije, kao samostalna i nezavisna organizacija koja ima status pravnog lica i koji odgovara za rad Narodnoj skupštini, isključivo nadležna da donosi odluke o povredi konkurencije, u smislu člana 38 u vezi sa članom 21 Zakona o zaštiti konkurencije, a povredom prava konkurencije, u smislu ovog zakona, smatra se akt ili radnja učesnika na tržištu koje za cilj ili posledicu imaju ili mogu da imaju značajno ograničavanje, narušavanje ili sprečavanje konkurencije. O pravilnosti i zakonitosti rešenja kojim je utvrđena povreda konkurencije i za čije je donošenje isključivo nadležna Komisija za zaštitu konkurencije, može odlučivati Upravni sud, ukoliko od strane ovlašćenog lica bude podneta tužba u upravnom sporu. Dakle, sudska nadležnost, i to Upravnog suda, može postojati tek ukoliko postoji rešenje komisije kojim je utvrđena povreda konkurencije.

U konkretnom slučaju, tužilac je tražio tužbom da parnični sud utvrdi postojanje povrede konkurencije na tržištu Republike Srbije i da na osnovu utvrđenja takve povrede naloži tuženima prekid ponašanja za koje smatraju da predstavlja povredu konkurencije, odnosno zabranu ponavljanja istog ponašanja, da na osnovu povrede naloži Narodnoj banci preduzimanje mera radi sprečavanja navodne povrede konkurencije, zatim, objavljivanje presude kojom se utvrđuje povreda konkurencije, kao i da donese privremenu meru kojom bi sprečio nastupanje nenadoknadive štete usled preduzimanja akata povrede konkurencije, za šta je sve isključivo nadležna Komisija za zaštitu konkurencije, u smislu odredaba Zakona o zaštiti konkurencije. Stoga je pravilno prvostepeni sud postupio kada se, u smislu odredbe člana 16 stav 2 ZPP, oglasio apsolutno nenadležnim za postupanje po navedenim zahtevima i odbacio tužbu u navedenom delu, odnosno predlog za određivanje privremene mere.

Iz navedenih razloga, neosnovani su navodi žalbe u pogledu postojanja apsolutne nadležnosti parničnog suda za utvrđenje povrede prava konkurencije i određivanje privremenih mera radi sprečavanja štete zbog akata povrede konkurencije, u smislu Zakona o zaštiti konkurencije."

(Rešenje Apelacionog suda u Beogradu, Gž 1370/2018 od 1.3.2018. godine)

OCENA O POSTOJANJU ZLOUPOTREBE

DOMINANTNOG POLOŽAJA NA TRŽIŠTU

Zakon o zaštiti konkurencije

član 6

Povreda pravila upravnog postupka

Sentenca:

- Za ocenu o postojanju zloupotrebe dominantnog položaja na tržištu potrebno je da odluka suda, zasnovana na razmotrenim dokazima i činjenicama iz tužbe, bude obrazložena, jer drugačije postupanje suda neminovno dovodi do povreda pravila upravnog postupka.

Iz obrazloženja:

"Ocenjujući zakonitost pobijane presude Vrhovni kasacioni sud nalazi da su osnovani navodi zahteva da je Upravni sud donošenjem presude bitno povredio pravila postupka i to povredom prava podnosioca na pravično suđenje, odnosno iznošenje dokaza i obrazloženu sudsku odluku, jer je u potpunosti prihvatio razloge osporenog rešenja koji su tužbom detaljno osporeni i u pogledu činjeničnog stanja i u pogledu primene materijalnog prava. Ovo stoga što su tužioc i tužbi isticali da Komisija za zaštitu konkurencije nije, u smislu člana 6. Zakona o zaštiti konkurencije, pravilno utvrdila šta predstavlja relevantno tržište, jer ga je ograničila samo na otkup svežeg sirovog mleka od strana svih mlekara u Republici Srbiji, i to samo onog za koje je RS preko mlekara isplatila premije, isključujući sve ostale otkupljivače koji realno učestvuju na tržištu i isključujući mleko za koje nije plaćena premija a koje su mlekare otkupile. Iz navoda tužbe, koji su ponovljeni i u zahtevu, se vidi da su podnosioci ukazivali na dokaze od bitnog uticaja za određivanje relevantnog tržišta otkupa mleka i dominantnog položaja na istom, a koji su sadržani u aktima pod nazivom Analiza i Dodatna Analiza. Međutim, u obrazloženju pobijane presude li dokazi, sem što je Analiza pomenuta u navodima tužbe, uopšte nisu razmatrani i cenjeni, čak ni u tolikoj meri da su smatrani irelevantnim za ocenu zakonitosti osporenog rešenja."

(Presuda Vrhovnog kasacionog suda, Uzp 390/2010(2) od 28.10.2011. godine)

ODREĐIVANJE ZLOUPOTREBE DOMINANTNOG

POLOŽAJA NA TRŽISTU

Zakon o zaštiti konkurencije

član 6

- Prilikom određivanja zloupotrebe dominantnog položaja na tržištu potrebno je utvrditi tržišni udeo tužioca u odnosu na druge učesnika na relevantnom geografskom tržištu.

Iz obrazloženja:

"...što su tužioci u tužbi isticali da Komisija za zaštitu konkurencije nije u smislu člana 6. Zakona o zaštiti konkurencije pravilno utvrdila šta predstavlja relevantno tržište, kao i da je pogrešno utvrdila da je usluga distribucije TV programa putem DTH tehnologije posebna i nezamenjiva i da se iz dopisa RRA može zaključiti da su distribucija programa putem kablovske mreže i putem DTH tehnologije samo različiti vidovi jedinstvene usluge. Iz navoda tužbe koji su ponovljeni i u zahtevu, vidl se da su podnosioci ukazali da je zbog pogrešnog zaključka o nezamenjivosti usluge DTH, pogrešno utvrđeno relevantno tržište usluga, pri čemu je cenjena samo zamenjivost DTH usluge kablovskom mrežom, a ne i ostalim načinima distribucije TV programa, da se iz rešenja Komisije ne može zaključiti da li su korisnici usluga emiteri sa kojima su zaključeni ugovori o distribuciji, ili krajnji potrošači usluga, a ako nije poznato kome se neka usluga pruža takvo tržište nije podobno utvrđivanju. Tužbom je osporavano da relevantno geografsko tržište nije pravilno utvrđeno, jer ako po nalaženju Komisije ne postoji zamenjivost kablovske i DTH distribucije, trebalo je utvrditi geografsko područje gde postoji mogućnost zamene, kao i ono geografsko područje gde ta mogućnost ne postoji. Takođe, navodima tužbe je ukazano da za utvrđivanje dominantnog položaja nisu primenjeni kriterijumi iz člana 16. stav 1. Zakona o zaštiti konkurencije, niti je u smislu istog člana stava 2. do 5. utvrđivan tržišni udeo tužioca, jer nije utvrđeno da li tužilac može da postuje nezavisno od drugih učesnika na tržištu, niti da li može da donosi poslovne odluke ne vodeći računa o poslovnim odlukama drugih učesnika na tržištu. Istaknuto je da s obzirom na to da nije pravilno utvrđeno postojanje dominantnog položaja i tržišta na kome takav položaj postoji, nije bilo moguće ni utvrđivanje zloupotrebe dominantnog položaja."

(Presuda Vrhovnog kasacionog suda, Uzp 458/2011 od 26.11.2012. godine)



Заједничка адвокатска канцеларија *Добрић*

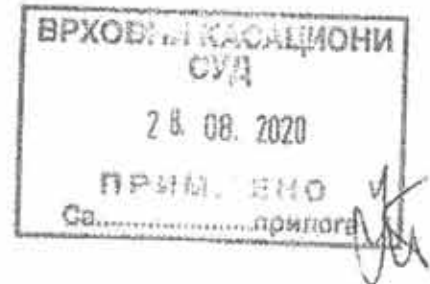
Адвокати:

Владимир Љ. Добрић
Марина М. Лукић
Душан М. Васиљевић
Бранислав В. Маринковић

Адв. приправник:

Ана Н. Деспотовић
Пословни секретар:
Сандра Ђорђевић

ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Судска управа



Предмет: Предлог за одржавања Заједничке седнице Грађанског одељења

Пред Врховним касационим судом се налазе 4 ревизијска предмета и то Прев. 423/2019, Преп. 56/2020 и Прев 347/20, као и Рев. 1980/19. У прва три ревизијска предмета странке се налазе у истим процесним улогама - АТП ВОЈВОДИНА а.д. Нови Сад, Нови Сад, Пут Новосадског партизанског одреда бр. 1а је тужилац, Град Нови Сад, кога заступа Градеки јавни правобранилац је тужени, а Илија Девећ из Београда, кога заступа Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда је умешач на страни тужноца, док је у четвртном ревизијском предмету тужилац Илија Девећ из Београда а тужени је Град Нови Сад. У прва три ревизијска предмета основ тужбеног захтева је накнада штете у виду измакле користи због одбијања туженог да изврши обавезе из уговора од 8.5.2006. и то обавезе да регулише саобраћај тако да новоизграђена аутобуска станица може да обавља међуградски саобраћај, као и поступање туженог Града Новог Сада супротно тада важећем Генералном плану Града Новог Сада до 2020. („Службени лист града Новог Сада бр. 10/06 од 14.4.2006.“), који је суштински предвиђао исту обавезу (уговорна и деликтна одговорност туженог), док се у четвртном ревизијском предмету ради о деликтној (вануговорној) одговорности туженог за накнаду штете због одбијања туженог да поступи по описаној обавези из Генералног плана Града Новог Сада до 2020.

Дакле, у сва 4 ревизијска предмета се одлучује о питању извршења обавезе туженог да регулише обављање међумесног и међународног аутобуског саобраћаја са новоизграђене аутобуске станице тужноца (на кат. парцели 3351 КО Нови Сад 1) и накнаде штете због тога што тужени одбија да изврши ову обавезу и тиме омогући обављање делатности тужноца, а у парници по тужби Илије Девећа због накнаде штете јер је тужени обезвредио инвестицију Илије Девећа и претворио га од угледног инвеститора у мету државног прогона. Сви наведени ревизијски предмети односе се на накнаду штете, о тим што се у 3 ревизијска предмета ради о пре свега уговорној одговорности туженог (а потом и о деликтној одговорности туженог), док се у парници по тужби Илије Девећа ради о накнади штете по основу деликтне одговорности туженог због угрожавања његове инвестиције као имовине, као и на нематеријалну штету која је у тој парници опредељена.

Заједничко за све наведене ревизијске предмете је спорно правно питање:

- да ли тужени има обавезу да регулише међумесни и међународни аутобуски саобраћај на начин да се наведени саобраћај може обављати са новоизграђене аутобуске станице тужиоца,
- уколико таква обавеза постоји у чему се састоји правни извор те обавезе, као и
- да ли тужилац (по основу уговорне одговорности туженог) и Илија Девиха (по основу деликтне одговорности туженог) имају право на накнаду штете због тога што тужени одбија да изврши наведену обавезу.

Наведена спорна правна питања се не могу правилно решити без јединствено заузетог правног става Врховног касационог суда у свим наведеним ревизијским предметима, те стога умешач предлаже да се наведена спорна правна питања прво изнесу на седницу Грађанског одељења Врховног касационог суда, ради утврђивања заједничког правног става и на једнак начин решавања спорног правног питања у сва четири ревизијска предмета, те да се тек након тога донесе одлука у сваком од наведених ревизијских предмета.

Због наведеног, Илија Девиха у својству умешача на страни тужиоца у ревизијским предметима Прев. 423/2019, Прев. 56/2020 и Прев. 347/20, као и тужиоца у ревизијском предмету Рев. 1980/19 предлаже да се на основу чл. 35. ст. 2. Пословника о уређењу и раду Врховног касационог суда („Службени гласник РС“, бр. 37/10, 51/14, 41/16, 62/16 и 74/2018), на заједничкој седници Грађанског одељења размотре спорна правна питања у ревизијским предметима Прев. 423/2019, Прев. 56/2020, Прев. 347/20 и Рев. 1980/19, те да се на основу заједничког правног схватања о спорним питањима, донесе одлука у свим наведеним ревизијским предметима.

Умешач сматра да је посебно важно да се Врховни касациони суд, као највиши и најугледнији суд посебно изјасни о спорним правним питањима, дајући аргументоване разлоге, засноване на закону и пракси Европског суда за људска права, да ли је основан тужбени захтев, отклањајући сваку примедбу да се право примењује на један начин када у спорном односу учествује држава или локални орган власти, а на други начин када тог учешћа нема.

Београд, 28.08.2020. г.

Пуномоћник Илије Девиха


ВЛАДИМИР Б. ДОБРИН
 АДВОКАТ
 11000 БЕОГРАД, Бирчанинова 15
 Телефон: (011) 2687-514
 Моб. бр. 1153-963



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
 II СУ-17 63/20
 10.09.2020. године

АДВОКАТ ВЛАДИМИР ДОБРИЋ

БЕОГРАД
 Бирчачинова 15

Поводом Вашег обраћања од 28.08.2020. године, којим предлагете одржавање седнице одељења Врховног касационог суда ради изјашњавања о спорним правним питањима у ревизијским предметима које сте означили у поднеску, обавештавамо Вас да Врховни касациони суд изражава своје правне ставове кроз одлуке о ванредним правним средствима изјављеним на одлуке судова.

На седницама одељења Врховног касационог суда заузимају се правна схватања у поступку уједначавања судске праксе и примене права кроз конкретне предмете у којима поступа Врховни касациони суд. Сазивање и рад седнице одељења, подношење иницијативе и поступак усвајања правних схватања о спорним правним питањима, регулисани су Пословником о уређењу и раду Врховног касационог суда.

Уједно Вас обавештавамо да је Ваш поднесак достављен судијама који поступају у ревизијским предметима означеним у поднеску, ради упознавања.

ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
 ВРХОВНОГ КАСАЦИОНОГ СУДА
 судија др Драгиша Б. Слијепчевић
Д. Слијепчевић



Заједничка адвокатска канцеларија *Добрица*

Адволати:

Владимир Љ. Добрица

Марина М. Лукић

Анђелина М. Васиљевић

Бранислав В. Маринковић

Адв. приправник:

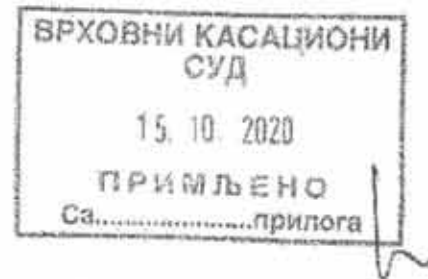
Ана Н. Деспотовић

Пословни секретар:

Сандра Ђорђевић

ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Судска управа
н-р Заменика председника
Судије др Драгише Слијепчевића

П. Су-17 63/20



Предмет: Изјашњење поводом Вашег дописа од 10.09.2020.

Поштовани,

У својству пуномоћника Илије Девећа примио сам допис П. Су-17 63/20 од 10.09.2020. у којем ме обавештавате, поводом предлога за одржавање заједничке седнице Грађанског одељења, да Врховни касациони суд изражава своје правне ставове кроз одлуке о ванредним правним средствима изјављеним на одлуке судова, на основу чега би се могло закључити да је тражено нешто што није у надлежности да се расправља на седници Грађанског одељења.

Да би отклонили недоумицу да ли је тражено нешто што није у складу са Пословником о уређењу и раду Врховног касационог суда („Службени гласник РС”, бр. 37/10, 51/14, 41/16, 62/16 и 74/2018), наводимо да управо чл. 35. цитираног Пословника одређује да Одељења раде у седници и да се на седници Одељења између осталог разматрају правна питања и утврђују правна схватања о спорним правним питањима.

У предлогу за одржавање заједничке седнице Грађанског одељења указали смо и на значај да се сва спорна питања у 4 ревизијска предмета и то Прев. 423/2019, Прев. 56/2020 и Прев 347/20, као и Рев. 1980/19. расправе на заједничкој седници Грађанског одељења. У сво уважавање става који сте изнели, указаћемо да се ради о ванредним правним лековима изјављеним у парничним предметима који су под мониторингом Европске комисије, као једним од критеријума, управо ради сагледавања питања да ли српско правосуђе испуњава услове и критеријума из чл. 80. Споразума о стабилизацији и придруживању између Европске заједнице и њених држава чланица са једне стране и Републике Србије са друге стране који је ратификован Законом („Сл. гласник РС – Међународни уговори“ бр. 83/2008) у којем се наводи:

„У оквиру сарадње у области правосуђа и унутрашњих послова стране ће посебну важност дати консолидовању владавине права и јачању институција на свим нивоима у области управе опште, а посебно у спровођењу закона и институцијама правосуђа.“

Указујемо да је и у Акционом плану за поглавље 23 наведено да је од посебног значаја уједначавање судске праксе, с тим што додајемо и уједначавање судске праксе са правним ставовима из пресуда Европског суда за људска права поводом примене Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (који су обавезујући за домаће судове), на које смо указали у изјављеним ревизијама.

Сматрамо да је од посебног значаја да се на заједничкој седници Грађанског одељења расправе питања да ли је у пресудама поводом којих је изјављена ревизија, Илија Девић имао фер суђење и да ли је правилно примењено материјално право, а имајући у виду да је у свакој од наведена 4 ревизијска предмета спорна уговорна, одн. деликтна одговорност града Новог Сада, који је прво имао уговорну обавезу да регулише саобраћај на начин да новоизграђена аутобуска станица и остали објекти могу да функционишу и да се остварује добит из делатности међумесног и међународног саобраћаја, а потом и да ли је таква обавеза проистицала и из тада важећег Генералног плана Града Новог Сада до 2020. („Службени лист града Новог Сада бр. 10/06 од 14.4.2006.). Из списка предмета се види и да су се о овом питању изјашњавали Европски парламент и европски званичници (да се ради о јединственом предмету у читавој Источној Европи на којем ће се видети да ли је домаће правосуђе спремно да правилно и непристрасно примени материјално право и тековине које штити Европски суд за људска права) и Комисија за борбу против корупције (да је приватизација АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад једина од спорних 24 приватизације у којој је оштећен инвеститор а не држава). Због наведеног сматрамо да се ради о правним питањима, која су важна не само за странке у спору, већ су од ширег друштвеног значаја, те да због тога заслужују да се расправе на заједничкој седници Грађанског одељења, у смислу чл. 35. Пословника о уређењу и раду Врховног касационог суда.

Због наведеног, предлажем да још једном размотрите предлог да се пре него што свако парнично веће које је добило у рад наведена 4 ревизијска предмета донесе одлуку о изјављеним ревизијама, одржи заједничка седница Грађанског одељења, те да се на седници расправе спорана правна питања:

- да ли тужени (град Нови Сад) има обавезу да регулише аутобуски саобраћај на начин да се међумесни и међународни саобраћај може обављати са новоизграђене аутобуске станице тужиоца (АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад),
- уколико таква обавеза постоји у чему се састоји правни извор те обавезе (са правном оценом ваљаности закљученог уговора у делу регулисања такве обавезе и обавезе туженог из Генералног плана Града Новог Сада до 2020.), као и
- да ли тужилац (по основу уговорне одговорности туженог) и Илија Девић (по основу деликтне одговорности туженог) имају право на накнаду штете због тога што тужени одбија да изврши наведену обавезу, посебно се изјашњавајући да ли статус туженог као локалног органа власти може имати значај на искључење, ограничење или престанак његове одговорности само зато што се ради о органу државне власти на локалном нивоу (питање непристрасности судова).

Зашто поред наведеног разлога, сматрамо да постоји и додатни разлог за разматрање наведених правних питања на заједничкој седници Грађанског одељења? Илија Девић је уложио значајна средства у приватизацију АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, успео је да уговори нове послове са најугледнијим страним фирмама (немачки Мерцедес и Сегра, јапански Иточу), својом имовином је гарантовао за кредитне и лизинг обавезе АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, све поуздајући се у ауторитет државе, одн. локалне самоуправе (град Нови Сад) са којом је закључен уговор и у којем је град Нови Сад имао само једину обавезу да регулише аутобуски саобраћај на начин да новоизграђена аутобуска станица може да обавља своју редовну делатност (међумесни и

међународни аутобуски саобраћај). Такође, Илија Девид се поздао у обавезу града Новог Сада дад ту исту обавезу изврши на основу Генералног плана града Новог Сада до 2020. Зашто се баш поздао у град Нови Сад да ће извршити наведене обавезе -- зато што је држава, па и њени локални органи власти -- стуб правног поретка и правне сигурности, у смислу извршења преузетих обавеза. Ако не постоји вера у то да ће држава штитити правни поредак и правну сигурност, чији је сопствени творац, тада се ствара простор за самовољу и противправно поступање -- свих, па и државе и локалних органа власти. У тој ситуацији је кључна улога судова -- да ли су довољно самостални (судови као трећа грана власти) да могу применити право независно од тога ко је тужени и ко је поступао противправно. То је испит за читав правни поредак, због чега су наведени ревизијски предмети интересантни не само за домаћу, већ и међународну јавност. Сматрамо да не постоји већи значај за одржавање заједничке седнице Грађанског одељења и расправљање спорних правних питања на које указујемо.

На крају, постоји и практичан разлог за изношење овог питања на заједничку седницу. Пред Привредним судом у Новом Саду се води стечајни поступак над АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад и у току је поступак јавне продаје новоизграђене аутобуске станице и сервисног центра као кључне имовине стечајног дужника. Домаћа и међународна јавност ће бити у прилици да прати даља дешавања поводом продаје наведене имовине, јер ће купац, након куповине бити у позицији да тражи од града Новог Сада да регулише саобраћај на начин да се са новоизграђене аутобуске станице може обављати међумесни и међународни саобраћај -- оно што град Нови Сад није хтео да омогући када је Илија Девид био већински власник АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад.

У том случају нужно ће се поставити питање да ли је разлог за одбијање града Новог Сада да регулише саобраћај то што је то сигуран начин да се изврши фактичка конфискација имовине (инвестиције) Илије Девида и да му се нанесе штета, те да ли такво поступање ужива судску заштиту судова, укључујући и Врховног касационог суда. У пракси Врховног касационог суда је било предмета много мањег (правног и друштвеног) значаја који су изношени на заједничку седницу Грађанског одељења.

С поштовањем,

Београд, 15.10.2020. г.

Пуномоћник Илије Девида

ВЛАДИМИР С. ДОБРИЋ
АДВОКАТ
1000 БЕОГРАД, Београдска 15
Телефон: (011) 2637-511
Моб. 984 1153-999